

navrhl Josef Č. proti Josefě R-ové povolení exekuce vyklizením bytu. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, rekursní soud exekuci povolil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Exekuční titul, jež dovolací rekurs postrádá, má Josef Č. v nálezů okresní správy politické ze dne 5. listopadu 1925, jímž byl podle §u 2 (2) zákona ze dne 11. července 1922, čís. 225 sb. z. a n. ve znění novely ze dne 6. dubna 1923, čís. 87 sb. z. a n. určen nájemníkem sporných místností. Nález ten, ze kterého se nelze odvolati, je podle §u 3 řečeného zákona vykonatelný soudní exekucí. Mní-li snad dovolací rekurs, že Josef Č. není oprávněn (subjektivně legitimován) k vedení exekuce, protože právo to přísluší toliko okresní správě politické jako nalézacího úřadu, je v rozporu s předpisem §u 3 (2) ex. ř., podle něhož se povolení exekuce stane — mimo případy, o které tu nejde — k návrhu strany z nároku oprávněné, již je v projednávaném případě Josef Č., an byl oním nálezem za nájemníka určen a mu zůstaveno, zda chce či nechce se uděleného mu práva domáhati. Povolení exekuce jím navržené nemůže býti ani překážkou, že povinná strana byt již pronajala jiné osobě. Pro okolnost tu může po případě narazit na překážky výkonu exekuce, o tom však podle obsahu dovolacího rekursu toho času není rozhodovati.

Čís. 5816.

I když byla zabavena cizí věc v moci dlužníkově, může věřitel v exekuci pokračovati (z výtěžku dojiti uspokojení), když a pokud vlastník neuplatnil svého práva žalobou (§ 37 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 5. března 1926, R I 107/26.)

Rozvrhuje prodejový výtěžek za exekučně prodané movitosti, náleževší Emilu B-ovi nepřikázal soud první stolice k odporu následující věřitelky firmy M. ničeho na pohledávky předchozích věřitelů H-a a C-a, ježto k věcem, jež byly pro tyto věřitele zabaveny, ohlásila při výkonu exekuce vlastnické právo manželka exekutova Růžena B-ová. Rekursní soud přikázal příslušné částky i věřitelům H-ovi a C-ovi. Důvody: Tím, že při výkonu exekucí povolených usnesením ze dne 21. července 1925, věřitelům H-ovi a C-ovi proti povinnému Emilu B-ovi zabaveny byly svršky pol. 1—11 zájemního protokolu, nabyli tito věřitelé na těchto svršcích soudcovského práva zástavního, a to i v případě, kdyby byly tyto svršky skutečně vlastnictvím Růženy B-ové, která při výkonu exekuce ohlásila na ně vlastnické nároky. Růžena B-ová mohla z důvodu, že jí na zabavených věcech přísluší právo vlastnické, činíci výkon oněch exekucí nepřípustným, vznést odpor toliko žalobou dle §u 37 ex. ř. Ježto tak neučinila a ježto exekuce zabavením oněch svršků nebyly též zrušeny, slušelo při rozvrhu prodejového

výtěžku za tyto svršky také k oněm vykonatelným pohledávkám stěžovatelů požívajícím přednostního práva zástavního na zabavených svršcích a při rozvrhovém roku též řádně přihlášeným v první řadě přihlížeti a odpor proti jich příkázání z toho důvodu vznesený, že svršky ty nejsou vlastnictvím exekuta Emila B-a, nýbrž Růženy B-ové se zřetelem k tomu, co svrchu uvedeno, jako bezdůvodný zamítnouti (§§ 37 a 231 a 286 ex. ř.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu firmy M.

D ů v o d y:

Napadené usnesení vyhovuje v podstatě stavu věci jak po stránce skutkové tak po stránce právní a jeho odůvodnění nebylo vyvráceno vývody stížnosti. Lze proto dovolací stížnost celkem na ně odkázati. Otázku, zda vymáhající věřitel nabývá práva zástavního, když pro jeho vykonatelnou pohledávku byla zabavena cizí věc v držení dlužníkově se nalézající a její vlastník se uznání svého vlastnického práva žalobou nedomáhal, netřeba tu řešiti. Zajisté není ani v takovém případě vymáhajícímu věřiteli, dokud vlastník svého vlastnického práva žalobou neuplatní, zabráněno, by pokračuje v exekuci zabavené věci nepoužil k svému uspokojení, totiž jí nedal zpeněžití a z výtěžku nedošel zaplacení, takže by vlastníku věci bylo po té již jen možno, případně své nároky uplatnití sporem o výtěžek za věc. Mylným je názor dovolací stížnosti, že vlastnice věci neměla zájmu na žalobě podle §u 37 ex. ř., protože by tím nebyla prodeji věci, zabavených i pro jiné skutečné její věřitele, zabránila, i kdyby byla ve sporu zvítězila. Zájem její byl by záležel v tom, že by zvítězivši ve sporu byla znemožnila, by z výtěžku jejích věcí placeny nebyly cizí dluhy na újmu jejích vlastních věřitelů. Otázka, zda a jak by tiito mohli zakročiti, by opominutím své dlužnice netrpěli škody, nemá pro stěžovatelův nárok významu. Stejně netřeba s dovolací stížností uvažovati o tom, zda by stěžovatel mohl svůj nárok uplatnití žalobou podle §u 258 ex. ř., neboť jeho zástavní právo v rozvrhovém řízení nebylo vzato v odpor, nýbrž on odporoval zástavnímu právu předcházejících věřitelů H-a a C-a. By tento jeho odpor byl, jak míní dovolací stížnost, poukázán na pořad práva, nebylo příčiny, protože jmenovaní věřitelé své nároky včas ohlásili a ze spisů bylo patrné, že jejich nároky ani uplynutím času (§ 256 druhý odstavec ex. ř.) ani úspěšnou žalobou podle §u 37 ex. ř. nezanikly, takže tu podle stavu věci vůbec nebylo sporných skutkových okolností, které by podle §u 231 a 286 ex. ř. poukaz na pořad práva odůvodňovaly.

Čís. 5817.

O počítání lhůt §u 933 obč. zák. platí ustanovení §u 902 obč. zák. Význam slov »není-li ustanoveno jinak« v §u 902 obč. zák.

(Rozh. ze dne 5. března 1926, R I 125/26.)